

XXII – ROVERTO

Aquí abaixo vaiche decotío moita humidade, demasiada, circunstancia que en nada beneficia as miñas partes metálicas; tampouco o salitre contribúe a mellorar o tema, e eu, por moito que o intente e poña toda a vontade, non consigo afacerme á situación. Por outro lado, a verdade é que tampouco non che me gusta moito que de cada vez que chove logo me ande a caer por riba toda a terra e a cochada esa de cinza dos incendios.

Empórcame a min e converte o fondo nun lameiro noxento. Xa ves, supoño que tamén eu son un dano colateral, unha vítima do cambio climático.

Ouvearía se puidese, pero sei que é inútil. Nada podo facer para zafar deste húmido destino. Non vou dicir tampouco que teña esperanza ningunha de que me saquen de aquí. Ben sei que iso non vai acontecer e xa me afixen á idea de que vou quedar até que non sexa máis que unha morea de óxido no fondo do mar. Éche un final como outro calquera e non está tan mal, máis deprimente sería ir dar co chasis a un cemiterio de coches. Até podería dicir que é unha especie de retiro dourado. Vivo nun auténtico sebal onde a vida alenta con forza. Está todo tan cheo de verdello e bicharía que case parece que ande metido no medio dun documental de natureza. Calquera día aparecen uns mergulladores coas cámaras e saio na tele; mágoa non ser quen de falar para poder facerme unha entrevista, contaríalles polo miúdo as peripecias da miña vida e mais un bo feixe de anécdotas con todo o que acontece por aquí abaixo.

É todo un espectáculo ver as estrelas atrás dos ourizos e as fanecas que chegan en pequenos grupos á busca, cos seus ollos grandes, de vermes e cangrexos. Agardo pola anoitecida con fruición, esperando os xogos dos arroaces a chapuzar na tona da auga. Ás noites tamén adoitan aparecer de visita os linguados arrastrándose pola area. Non son os únicos, os meus favoritos son as potas e as luras; os seus movementos

imposíbeis tentando fuxir dos seus predadores non deixan de me alucinar. Teño a carrozaría inzada de cintas, correas, carrameiros e todo tipo de follas de mar. Non faltan os arneiróns e as lapas, algún feixe de mexillóns e, aínda que non o creas, mesmo me criou enriba unha pina de percebes. Como se decate o Currás ou algún outro da súa ralea non han tardar en vir buscalos botando man da rasqueta. Os peixes entran e saen, perseguíndose uns a outros. Esquívanse e devóranse. Todo moi divertido. Un congro instalouse entre os asentos. É pequeno. Xa medrará, que o sustento non lle falta. De que me vou queixar?, entretemento continuo por aquí abaixo non falta; se acaso boto de menos as viaxes e a compañía que me facía a radio. Este é un territorio de silencio, da superficie case non se percibe nada, apenas un lene murmurio cando o vento zoa con forza.

En canto a el, o autor quero dicir, volveu visitarme. Era a hora na que a brisa sosega e as sombras se alongan. Seino, que sentín como se achegaba á beira da praia escorrentando os biluricos co seu paso torpe ao atravesar polo coído. Ficou logo ensimesmado, ulindo no aire o recendo a ribeira, esculcando o mar e preguntándose onde eu estaría. Mirou cara a onde me atopo poñendo fasquía de estar moi atento, con esa súa ollada tinguida de verde e azul que adoita protexer tras os lentes de pasta negra, sen ser quen de reprimir un par de bágoas; pois no fondo, e aínda que non o pareza, con esas patillas longas e peludas de tipo duro do *far west* que gasta, é un sentimental. Xa ves, meu, alcancei a dicirlle dende a distancia: estamos

perdidiños, compañeiro!